

Det kan selvfølgelig ogsaa kun glæde mig, men jeg maa sige, at det har ikke været min Mening, at disse Bestemmelser nu skulde tages op til principiel Forandring. Jeg har stillet det Forslag om et Tillæg til denne Lov, som vi nu om et Øjeblik skal behandle, men min Mening har været, og jeg har troet, at alle Partier kunde enes derom, at nu er disse Love vedtagne, og nu skal vi ikke, inden de har vist deres Virkninger, sætte os til Dommer over dem. Jeg har udtrykt mine Betænkeligheder ved disse Love, men jeg mener, vi bør se, hvordan de virker; men vi bør ikke unddrage os selv Adgangen til Sammenligning, og derfor bør vi lade den frie Udstykningsvirksomhed foregaa ved Siden af. Dette tilsigter Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er fremsat, og det forekommer mig, at de Partier, der helst ser den Linie, der er angivet ved Loven af 4. Oktober 1919, fulgt, meget vel uden at give Afkald paa noget som helst kunde give deres Tilslutning til, at dette Forsøg, der er saa beskedent i Sammenligning med, hvad der blev vedtaget ved Loven af 4. Oktober 1919, kommer til at foregaa parallelt med Virksomheden i Henhold til denne Lov. Saa kan vi om to Aar maaske med større Udbytte genoptage Debatten om alle de Forhold, vi her saa interesseret beskæftiger os med.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Olufson har Ordet for en kort Bemærkning.

Olufson: Jeg haaber ogsaa at kunne glæde den højtærede Minister, naar jeg siger, at han ligeledes fuldstændig har misforstaaet mig. Jeg har nemlig ikke udtalt, at den høje Arbejds løn vilde give sig Udslag i højere Jordpriser. Hvis den højtærede Minister havde forstaaet, hvad jeg sagde, rigtigt, burde han ikke have henvendt sig til mig, men til det ærede Medlem Hr. Ulrich. Det, jeg sagde, var, at naar Arbejds lønnen var høj, vilde der foregaa en Udstykning af Jord; men, naar den var lav, en Sammenlægning, og dette Forhold havde eksisteret under Krigen, endog i saa høj Grad, at Lovgivningsmagten maatte gribe ind derimod ved Loven af 20. Marts 1918. Det Forhold vil altid være til Stede, og det beviste den højtærede Minister temmelig godt selv. Naar Ministeren saa sagde, at nu var Lønnen steget stærkere end Varepriserne, havde han ikke Ret, thi Forholdet er det, at Tyendelønnen i Dag staaar relativt lavere end i 1914 og har staaet saadan under hele Krigen. Der har været Stigning i Tyendelønnen, men hvis man tager Hensyn

til, hvilke Varer Tyendet skal købe, Tøj, en Cykle og de Fornøjelser, som de bruger deres Penge til, vil den højtærede Minister se, at disse Varepriser er steget med flere Hundrede Procent, medens Tyendelønnen kun er steget med Hundrede Procent. De ærede Medlemmer af Venstre ler, og jeg forstaaer det godt, for det er dem, der har Tyendet, og ikke dem, der skal leve af Tyendelønnen.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg vil ikke optage en Debat med det ærede Medlem om Tyendelønnens Størrelse, saa meget mere som jeg under enhver flink Karl og Pige den størst mulige Løn for deres Arbejde — ogsaa fordi det er Vejen til at faa Foden under eget Bord, hvis de benytter deres Løn paa den rette Maade. Men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det var en gammel Regel, at en flink Karl skulde have Værdien af en god Ko i Løn. Det fik han i gamle Dage, og det fik han, efterhaanden som Prisen paa Koen steg. Men i Øjeblikket er Lønnen — hvad jeg ingenlunde misunder nogen, idet vi her taler om flinke Karle. — Værdien af 2 gode Malkekøer, hvad der synes at tyde paa, at det ærede Medlem ikke har ganske Ret i sin Opfattelse med Hensyn til Tyendelønnen.

Formanden: Der er endnu to Medlemmer indtegnede til korte Bemærkninger. Jeg haaber, at denne Række af korte Bemærkninger dermed maa være afsluttet.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Rasmussen: Den højtærede Landbrugsminister udtalte sig for et Øjeblik siden paa en saadan Maade om Loven af 4. Oktober 1919, at man klart forstod, at han ønskede at stille sig i et Modsetningsforhold til dem, der ønskede de Principper anvendt, der ligger til Grund for denne Lov. Jeg ønsker da endnu en Gang at gøre opmærksom paa, at Venstre selv i sin Programudtalelse af 19. Februar 1919 har godkendt denne Lov og de Principper, der saaledes ligger til Grund for Lovens Anvendelse, og naar Ministeren nu, saaledes som det fremgaar af hans Udtalelser, stiller sig i Modsetning til denne Lov, synes jeg ogsaa, han kommer i et Modsetningsforhold til sit eget Parti, og dette forekommer mig at være af en ikke ringe Interesse. Det kunde interessere mig at høre, hvad de ærede Medlemmer af dette Ting Hr. Pinholt og Hr. Søren Svendsen kunde